

art

Aquest estiu, potser s'ha vist d'una manera més descarada que mai, un intent, per part d'alguns interessats, d'incloure d'altres manifestacions, o expressions que res no tenen a veure amb l'art.

Es veritat que l'art és tan ampli, que a vegades, resulta costós d'assenyalar els seus límits. El que no es pot oblidar, és que sols hi ha un art, i no pot haver n'hi un d'estiu, que permeti de donar entrada a tot allò que, amparant-se en l'art, sembla que pot ser més rendible. Potser perquè és el període de l'any, en què es produeix o s'intenta almenys que passi, a l'estiu, temps de «turistes», el fenomen és idèntic: que entre molts anomenats turistes, entra gent de tota mena que res no té a veure amb ells.

La proliferació, o millor dit, improvisació de sales d'art, específicament a la costa, fa que s'hi pengi o s'hi presenti tota faisó de coses, a vegades fetes amb les matèries amb què es fa art, però que res no tenen a veure amb ell mateix. De la majoria d'elles, valdria la pena de dir-ne «de souvenirs» més que art, ja que aporten coses o estris seriats, malgrat que siguin realitzats per una mateixa persona, que, amb la barqueta, pintada o de fusta, ha trobat el medi de guanyar unes pessetes, cosa natural i acceptable, però que quasi sempre estan fora d'aquest art al qual pretenen introduir-lo els intermediaris.

Sortosament per aquesta expansió de l'art gironí, el que acabem d'escriure és sols un petit sector, això sí, que va en augment i per tant que cal vigilar, i inclús seria bo delimitar en el futur. Però, segueixen les que podríem dir-ne sales d'art clàssiques, on la gent del país pot gaudir de diverses mostres dels més variats estils i tècniques, portades per artistes de vàlua.

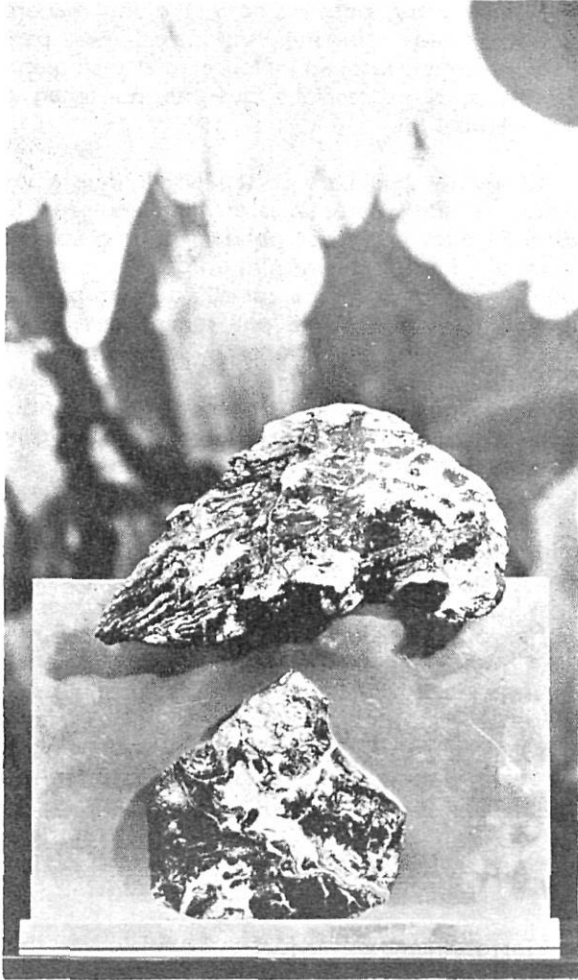
THARRATS a Platja d'Aro

THARRATS A PLATJA D'ARO

Cada any s'obre alguna sala d'art nova, i aquest estiu, a Platja d'Aro, la «Galeria Xaloc», la qual ha estat pensada i realitzada amb la finalitat de poder acollir, amb totes les garanties, qualsevol manifestació artística. I per la seva inauguració, es va aconseguir que en Tharrats, l'artista gironí universal, tornés a les nostres terres, talment com si fos per a realitzar una nova escala en aquest seu itinerant cercar l'art i expressar-lo, plasmar-lo, que l'ha dut als llocs més allunyats del nostre univers.

Perquè Tharrats, no s'accontenta, no es restringeix a plasmar o expressar allò que, diríem, resta a la vista de tothom, sinó que també, d'una faisó peculiar i positiva, tot allò que en realitat hi és, existeix, però que necessita d'algú que, com a intermediari - presentador, faci que ens apropem, que descobrim aquesta realitat.

per
Gil Bonancia

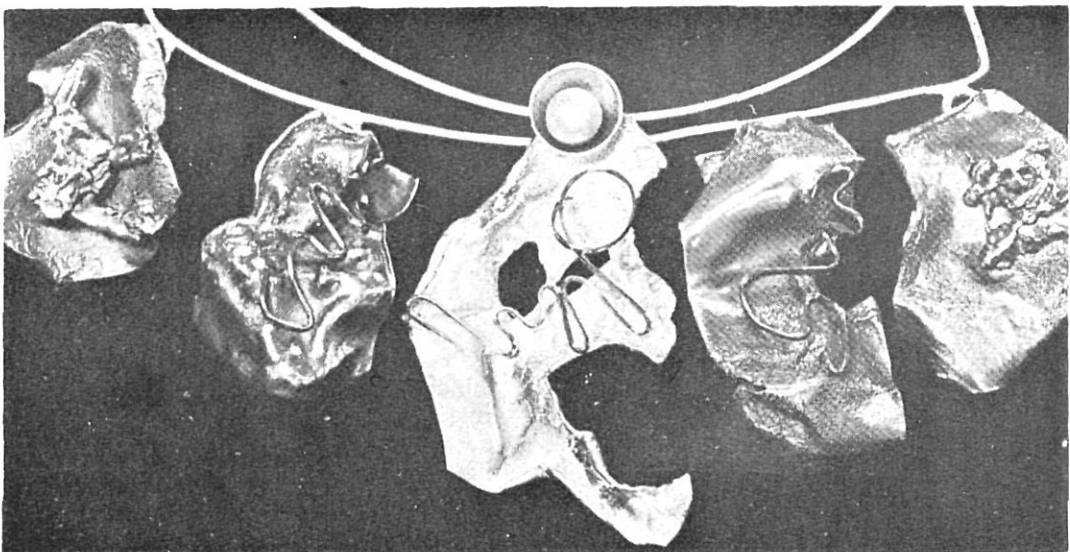
Dintre la seva temàtica predilecta, hi ha aquest paisatge «real», al qual potser encara algú no hi és acostumat o familiaritzat, però que sens dubte existeix, i que va del meravellós món submarí al còsmic, i fins i tot a les galàxies.

Algú podria dir que les seves obres, o simplement que la seva obra, és una explosió de llum i color, i creiem amb sinceritat que ho endevinaria, malgrat que l'explosió sol ser o expressar destrucció, assolament, mentre que en l'obra de Tharrats, que per altra banda no té res de misteriosa, ja que en ella tot és límpid, és formació o agrupació, talment com si després de l'espètec fulminant, com si fos per mitjà de cinema amb cambra lenta, tornessin a la seva *originària configuració*, per aturar-se en el moment precís en què, pot oferir-nos ja quelcom més que una suggerència, car assolix l'expressió exacta per mitjà de la qual ens parla d'aquest món de l'art.

Pintor del cosmos? Hi ha dues persones que el coneixen plenament. La primera en Charles Conrad, el tercer home que va trepitjar la lluna, i que en preguntar-li sobre la pintura de Tharrats, aprofitant la seva presència en una exposició del nostre pintor a Nova York, va dir: «Les pintures de Tharrats jo les he vistes a l'espai».

I Valentina Nikolaeva-Tareshkova, la primera dona de l'espai, va dir, davant d'una pintura de Tharrats que es troba al «Club dels Astronautes de Moscou», que era una visió autèntica de l'infinit.

De l'infinit, en Tharrats se'n va a les profunditats del mar. A la sèrie de televisió, el professor Custeau ens ha vingut a refermar, mitjançant els colors, de l'autenticitat dels colors i formes de les obres de Tharrats. Ara bé, el que li dóna una força de percepció més significativa, cal cercar-ho en el fet que Tharrats es va anticipar a sentir i mostrar-nos aquesta parcel·la de món, ja que el va plasmar abans d'aparèixer les botelles d'oxigen que fessin possible l'exploració dels fons del mar, o que els homes tripulessin els coets.

Ha estat doncs, segueix essent com un avançat, en l'expressió de formes, colors i matisos, que ja existien, puix que són eterns, i ha estat com si esperessin que algú els tragué, de la foscor, de l'anonimat, i aquest algú ha estat en Tharrats.

En aquest baixar a les profunditats o pujar a altituds impensades, per mostrar-nos tot allò que hi ha de bonic, hi ha moments en què la seva obra té molt a veure amb la mineralogia de Cadaqués, on el pintor hi té estudi. Després de començar a exposar —que no a pintar, que ja ho feia als 10 anys—, en aquell encara llegendari «Dau al Set», juntament amb d'altres, com en Joan Ponç, Modest Cuixart —afinca a la nostra província— i Antoni Tàpies, en Tharrats, de l'any 1948 fins ara no sols ha treballat directament en les dites arts plàstiques, sinó que també amb d'altres manifestacions, publicant la revista que va aglutinar realitats i obrí nous camins al món de la sensibilitat humana.

Els seus blaus, les formes més il·lusòries d'aquesta realitat permanent, que sembla voler esquitllar-se de tot quant ens apropa a consideracions concretes, la qual cosa fa que vulguem tornar a veure l'obra, sentir-la amb més plenitud talment com per endinsar-nos, per trobar-hi noves i expressives sensacions.

La força estètica de la seva obra és aparellada amb un lirisme poètic de forta manifestació. Catalogar la seva obra dins d'una escola, tendència o tècnica, seria una atzagaiada, almenys en el conjunt, ja que en un sol quadre pot sorgir-hi un surrealisme d'una abstracció que tenen les seves maculatures. Una visió cromàtica amb el mateix impuls natural de la seva pròpia personalitat, plera de la humanitat d'un home inquiet, però a la vegada optimista, aportant espontaneïtat allà on tot és sentiment i ritme.

